

Tittel: Forsiktig tristesse

Ingress: En tristesse som retter kritikk mot næringslivets krav om konformitet og identitetsutslettelse.

Av: Elisabeth Leinslie

Danseteater

Headhunting

Kompani B.Valiente

Konsept og koreografi: Gunhild Bjørnsgaard og Marcelino Martin Valiente

Dansere: Kari Hoaas, Marianne Haugli, Marcel Bassachs Birosta

DogA Norsk Design- og Arkitektursenter

Tre personer som er ansatt i en kommersiell bedrift, driver handlingen fremover.

Fragmenterte bilder på deres trøstesløse tilværelse i arbeidslivet spiller seg ut foran oss. Det veksles mellom abstrakte dansebilder og mer konkrete tekstfragmenter. Sjefen, patriarken selv, opplever vi bare som en klassisk stemme fra en middelaldrende hvit mann. I voiceover taler han til sine ansatte. Ber dem om å yte mer og oppføre seg mer konvensjonelt, og helst slutte jobben hvis de er gravide.

Kritikk

Kompani B. Valiente har i mange år lagd forestillinger som passer best i virkelige rom. – Rom som befinner seg utenfor teatersalen og kunstgalleriet. De har ofte spilt på steder som fengsler, militærleire og menighetshus. Derfor har vi sjelden sett dem på scenene rundt om i byen. Nå spiller de på DogA Norsk Design- og Arkitektursenter.

Forestillingen speiler en tilstand av total depresjon. En tilfrosset tilstand som styres av mekanismer det individuelle mennesket ikke er herre over. For her møter vi et arbeidsliv som setter skyhøye krav til sine ansatte og frarøver individet både personlighet og identitet. Og ingen gjør motstand. I frykt for å miste både jobb og bonus, tilpasser de ansatte seg til døde. De ender som maskinelle og identiske karakterer uten personlige særtrekk.

Live-installasjon

B.Valientes tristesse retter skarp kritikk med sine mørke bilder. Bildene fungerer som tablåer i en live-installasjon. Fra taket henger trapper og ganger som fører ut av dette rommet. Rommet installasjonen spilles i er goldt og nærmest klaustrofobisk, tross stort areal og høyt under taket.

Atmosfæren som skapes i rommet er ofte avgjørende for opplevelsen av en installasjon. På premieren var det så mange tilskuere i rommet at noe av atmosfæren ble borte. Vi ble gående i klynge og strekke hals for å se danserne. Denne saueflokkfølelsen underbygde på et vis tematikken, men mest forstyrret den for kunstopplevelsen.

Midt i saueflokken gjorde danserne en meget god jobb. Som mennesker innestengt i en ufri kropp beveget de seg rundt i rommet, sakte og med stadige raske utslag. Koreografien er tilpasset installasjonsformen, men den er allikevel i overkant forsiktig. Dette fører til en unødvendig tilbakeholdenhet i uttrykket og demper forestillingens kritiske potensial.